Oude steeg 2

In het gehucht Boshoven, Oude Steeg no. 2, ligt de boerderij van de familie Driessen. Deze tweeledige bouw boerderij en schaapsstal- stamt volgens de gevelsteen uit 1808. In 1906 is de boerderij door blikseminslag gedeeltelijk uitgebrand, maar meteen weer opgebouwd door de ouders van de huidige eigenaars.

De boerderij, die niet zo bijzonder van type is, heeft daarentegen een vermeldenswaardige ligging. Het boerenbedrijf wordt in tweeën gedeeld door een verharde zandweg met aan de ene zijde de boerderij en aan de andere zijde de schaapsstal.

Hoog opgaande wilgen en populieren flankeren de zandweg, die in een overdadig groen verdwijnt. Samen vormen ze een unieke, zeldzaam fraaie eenheid.
De boerderij is vrij groot met hoge muren en grote ramen. Ze heeft de bekende indeling: eenderde woonruimte en tweederde stal en bermplaats. Een "aafhânk" vormt het sluitstuk van deze bouw. Enkele hoogstam fruitbomen, een moestuin en drie linden maken deze nog in bedrijf zijnde boerderij compleet.
De schaapsstal aan de overzijde doet als zodanig geen dienst meer.
Wel is het herdersverblijf nog aanwezig, maar alles is volgepakt met hooi en stro.

De schaapsstal was onmisbaar voor vele grote boerenbedrijven. Was er geen aparte stal, dan was er wel een gedeelte in de schuur dat als schaapsstal werd gebruikt. Het schaap was in het verleden een belangrijk stuk vee. Naast wol, melk en vlees, produceerde het ook mest. Onmisbaar in deze zanderige streek, zeker als we bedenken, dat er nog geen kunstmest was.

Schapen betekenden dan ook rijkdom, want met veel mest kon men meer akkergrond bewerken. Dit betekende een grotere oogst. In vroegere eeuwen hebben uitgestrekte wouden in deze streek het moeten ontgelden door niets ontziende kaalslag door de toenmalige bewoners. De grote heidevelden die hierdoor ontstonden leverden voedsel op voor de schapen en de afgemaaide hei werd gebruikt voor mestvorming in de potstallen. In de late Middeleeuwen was de schaapsherder een bekende verschijning geworden in ieder dorp en gehucht. Hij bracht de gemeenschappelijke kudde naar de wei- en heidegronden via de "heerd of herdgang" [16].

's Avonds en 's nachts werd de kudde in een gemeenschappelijke stal of schuur ondergebracht. In de wintermaanden bleef de kudde binnen. Deze gemeenschappelijke kudden verdwenen gedeeltelijk toen de boeren zelf schapen gingen houden.
Er ontstond natuurlijk ook een handel in schapen. Daarom trok de herder met zijn schapen naar verscheidene markten, zoals Brussel, Antwerpen en Mechelen.
De kudde werd lopend vervoerd. 's Nachts werd overnacht in herbergen met grote weiden en schuren. In bovengenoemde streken zijn vele familienamen te vinden, die afkomstig zijn uit het Weerter land. Het zijn de namen van groepen herders en handelaren, die zich definitief in het handelsgebied hebben gevestigd.
Een van de laatste kudden uit ons Weerter land was die van "Krake Koeëb" of Jacobus van Kimmenade. Deze schapekenner bij uitstek bezat op een bepaald moment ruim 500 schapen, verdeeld over 3 kudden: Eén kudde op Moesel, één in de Ospelse Peel met een eigen, vrijstaande stal, en één aan de Kievit te Nederweert. De Duitse Zwartkoppen en het Heideschaap waren hier de meest bekende rassen. Nu zijn de schapen bijna allemaal verdwenen, samen met de herders en de stallen.
De weinige schaapsstallen en schuren die nog over zijn, worden voor andere doeleinden gebruikt. Wat er wel over is gebleven, zijn spreekwoorden en gezegden zoals: "bij renteniers en schapen groeit de wol in de slaap" en "een wolf lust ook een ongeteld schaap".

Foto: Fotostudio Ad Meewis